Написав Діана Парипа
Вівторок, 05 травня 2015, 06:13

Печальний погляд дивиться удаль,

Мозаїку думки ніяк не витчуть…

А хто сказав, що все життя – це рай?

Хто почуттям сказав здійматись вище?

Самотність, меланхолія, печаль?

Апатія, і сум, й якась безвихідь?

Постій. Спинись. Ти Богу довіряй,

А Він завжди покаже тобі вихід.

Хоч мріям не здійснитися твоїм,

Хоча від цього так душа страждає,

Не забувай, чекає в небі дім,

І радість незбагненна і безкрая.

Спрямовуй погляд в неба голубінь,

Відкинь сумні думки й переживання,

Життя дароване лиш раз тобі,

Ти використай шанс без нарікання.

Тебе не розуміють геть усі?

Образи й біль терпіть уже несила?

Але ж Христос гріхи узяв твої,

Щоб ти на небі вічно із Ним жила.

Він був принижений, хоч Божий Син,

Він муки перетерпів невимовні,

Він на хресті помер, хоч без вини,

Помер за тебе з вічної любові.

Тебе образили. Це важко, так,

Болить душа,і все навкруг тьмяніє.

Довір Христові увесь біль і страх,

А Він є Той, Хто завжди зрозуміє.

І хоч кругом обмови, пересуд,

І хоч колючки в серце забивають,

Христос – твоя зоря, правдивий путь,

Він Той, Хто любить і завжди прощає.

Він розуміє, як ніхто, тебе,

Сльозинку кожну бо твою він бачить,

Він Сам тебе за руку проведе,

Коли душа страждає й серце плаче.

Знемогу бачить Він і боротьбу,

Заплакані й печальні твої очі,

Полегшить долю і журбу твою,

Тебе у радості Він бачить хоче.

Не намагайсь змінити увесь світ,

Добрішими навряд чи стануть люди.

Себе зміни. За Богом йди услід,

Уваги не звертай на пересуди.

Спрямовується погляд твій увись,

А серце вчиться щиро всім прощати.

Безвиході нема. Лише молись,

А Бог навчить тебе, як жити свято.

15-16.06.2010